

[Aase Olesen]

forslagsstillere, der har været medlemmer af folketinget i adskillige år, og enhver, der har været det, ved, at det mest håbløse, man kan gøre, er at fremsætte et lovforslag om et emne, som man forventer en betænkning om i løbet af nogle få måneder. Men jeg forstår, at man ligefrem interesserer sig for at samle på martyrglorier, så værsgo, her er én mere.

Glistrup (FP):

I den talrige forsamling, der er til stede her, er der sikkert nogle enkelte, der ikke har haft energi og vågenhed til grundigt at læse alle fire tættrykte sider, der udgør lovforslagets bilag I, angivende nogle af de paragrafer, vi har om tavshedspligtsregler. Derfor skal jeg, da jeg for mine synders skyld har været nødt til at pløje dem igennem i forbindelse med lovforslagets udarbejdelse, oplyse, at det faktisk ikke er en lovgivningsstandard, som vi som lovgivningsmagt kan være særlig stolte af herinde. Det er stort set regler, der i deres indhold og tone stammer fra tiden før 1660, tror jeg roligt vi kan sige, og som i deres nærmere tekniske udformning er så elastiske, at de kan bruges til alt og intet. Derfor er der al mulig grund til for lovgivningsmagten at have sin opmærksomhed henvendt netop på dette område.

Det er jo også sådan, at der, efter at området faktisk har sovet tornerosesøvn gennem århundreder, i de seneste år navnlig fra det radikale venstre og socialistisk folkeparti har været rejst flere debatter herinde, men disse debatter er ligesom helt løbet ud i sandet, uden at man har fået noget ud af det, og det er efter fremskridtspartiets mening på grund af, at enten har man gjort det så abstrakt og så altfavnende, at man ikke har favnet noget som helst, eller også er man kommet til at gå i byen med nogle særinteresser og snæversynede tankegange, som man navnlig har beskæftiget sig med. Derfor har vi i fremskridtspartiet følt, at vi gjorde en god gerning ved at fremsætte et forslag, der på den ene side var tilstrækkelig principielt og på den anden side alligevel var så konkret, at det havde jordforbindelse, sådan at vi kunne få en debat i gang.

F.eks. fru Annelise Gotfredsen og fru Aase Olesen synes, at det er forkerte tidspunkter, vi har fremført vores synspunkter på, men vi har netop fundet, at tidspunktet var det helt

rigtige for en debat her i folketinget, således at det tavshedspligtsudvalg, hvis forhandlinger vel nu er ved at gå ind i den afgørende fase, kan få en fuldstændig ajourført melding fra folketingets side om, hvor vi er henne på nuværende tidspunkt, og derigennem en inspiration til sit videre arbejde, så vi ikke risikerer, at det bliver en skuffelse med en alt, alt for konservativ – i ordets dårligste betydning – betænkning, der bliver afgivet.

Jeg må måske i den forbindelse spørge den konservative justitsminister, hvornår i 1983 han forventer at dette udvalg vil velsigne os med sin betænkning, om vi skal vente det meste af 1 år eller vi allerede kan få den så nogenlunde sideløbende med, at dette forslag kommer til udvalgsbehandling.

Når vi så har skullet finde frem til de grundlæggende synspunkter, har vi faktisk gjort os den ulejlighed, da vi har skrevet motiverne, at bruge ret meget plads, et par sider, på at fremføre de forskellige synspunkter, som vi gør gældende, og derfor er det bedrøveligt at høre fru Ebba Strange i den grad tage afstand fra det, som vi har valgt at føre i marken som det allerførste synspunkt, nemlig at det enkelte menneske skal have den mest udstrakte personlige frihed. Og jeg synes nok, at når fru Ebba Strange skulle være retfærdig i sin kritik, burde hun også have citeret eftersætningen:

»... medmindre vægtige hensyn taler for, at friheden skal indskrænkes.«

For selvfølgelig kan vi da ikke sige, at man uden videre skulle have ytringsfrihed med hensyn til, hvordan politiet planlagde sin aktion mod BZerne derude, sådan at BZerne kunne have forberedt sig på at slå nogle politibetjente ihjel eller andre ting. Der er da selvfølgelig områder, hvor ytringsfriheden må begrænses, hvor der er vigtige hensyn, der taler for det. Inden for efterretnings-tjenesterne, hvad enten det er FET eller PET, og på mange andre felter er det da rigtigt, at vi ikke kan have ytringsfrihed. Men det har vi med, fru Ebba Strange, i den eftersætning, som vi har anført her.

Når man derimod går til de områder, som dette lovforslag direkte drejer sig om, er det noget, som der er al mulig grund til at have total åbenhed om, netop skatteforhold og sociale forhold. Det er vigtigt, at der ikke dannes sig alle de mange myter i befolkningen, som under den nuværende tavshedsdyne